Syn pravý a nepravý, Obětování Izáka

Původ materiálu
Tomáš Pavelka
Pořadí v lekci
9

Exodus 21–22

navrhuji se jen krátce zmínit o narození Izáka a vyhnání Hagary, přeskočit abímeleka a věnovat se obětování Izáka

Vyhnání Hagary je tvrdé, v době, kdy se příběh odehrává však celkem běžné jednání. Je i těžké pochopit, prč k němu sám Bůh svoluje. Snad ale jde o to, že je pro člověka nutné vzdát se svých starých vlastních představ o štěstí, když mu Bůh sám dá štěstí větší. V životě se setkáváme s lidmi, kteří měají celkem dost důvodů být šťastni mají dobrou rodinu, dobré zaměstnání atd., ale pořád se teskně obracejí k nějaké své umanuté představě.

ve v. 20 čteme: A Bůh byl s chlapcem. Hagar se do potíží dostala jen kvůli slabé víře Sáry a Abrahama. Teď zmizí z jejich příběhu, ale to neznamená, že zmizí Bohu. I když víme, že se o nás Bůh stará a že jsme pro něj důležití, musíme pamatovat i na to, že nějak jedná i s lidmi, kterých se straníme, kteří jsou nám cizí či nepřátelští. Po Bohu nemůžeme žárlivě požadovat, aby byl jen na naší straně. A je to jedna z nejtěžších věcí, přiznat si: Stejně laskavě, jako Bůh mluví se mnou, promlouvá možná i k člověku, který je mi protivný, kterého mám za nemožného atd.

Ismael,připomínáme, se stal praotcem Arabů. Proto bydlí ve stepi a je lučištníkem luk používali hlavně nájezdníci. Bůh plní své sliby i přes něvru lidí a tak jsou Arabové početní ještě početnější než Izraelci, Židé. Je to také Boží požehnání, ale, jak víme, vlastně nevyužité většina Arabů věří bludům islámu.

Oběť Izáka jedno z nejtěžších míst Písma. Od Abrahama se vlastně chce to, co Bůh sám skutečně udělal obětoval svého Syna. Zřejmě proto máme toto místo v SZ, abychom si uvědomili, co je to absolutní láska i svého Syna dát pro někoho. Jak se ukazuje na Abrahamovi, po nás se tohle vlastně nechce, je to něco za hranicí, něco, co dokáže jen Bůh sám. Boží láska tak není něco z romantického románu, ale něco až hrozivě velikého.

Chtěl Abrahama vyzkoušet: Není to tak bezdůvodné. Abraham dvakrát přenechá Sáru někomu jinému faraonovi a abímelekovi. Tu Sáru, ze které se má narodit zaslíbený syn. A ještě

si klidně vezme Hagaru. Tak jaké je to vlastně s jeho vírou.

Vyzkoušet neví Bůh, co v Abrahamovi je? Jistě, že ví a jak se ukáže, má celou věc pod kontrolou. Nejde o to, aby Bůh poznal, jaký Abraham je, ale aby sám Abraham poznal, na čí straně vlastně je. Vždyť často jedná podle toho, jak se jemu hodí. Bůh ho za to nijak netrstá, nic mu nevyčítá, když dvakrát přijde o svou ženu, Bůh ho z toho zázrakem vyseká a ještě dostane dary. Tak jak to je? Jde mu jen o výhody, které mu Bůh dává a myslí jen na sebe? A nebo jen lidsky selhal, ale to neznamená, že v Boha upřímně nevěří?

Věří. Ano Bohu nic nenamítne, když po něm Bůh chce, aby Izáka „kterého miluje“, obětoval. Abraham selhal ze strachu. Ale „v klidu“ uznává Boží nárok. Abraham je typem člověka, který sice dělá spoustu chyb, ale když jde do tuhého, obstojí. Takovým protipólem je David, který vlastně celou dobu dělá všechno správně a pak strašně selže.

Abraham sám trochu tuší, že jde o zkoušku. Služebníkům říká „Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.“ A Izákovi: „Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.“ Stejně tak nám se zdá na první pohled hrozivé, co po nás Bůh chce: Zachovat se čestně, i když tím třeba přijdeme o práci. Starat se o nemocného blízkého, i když si tím zničíme život apod. Ale tušíme, že Bůh nás v tom nenechá, i když nemáme žádný zjevný důvod.

Svým způsobem, je Abrahamův příběh tak v ý j i mečný? Svého času člen našeho sboru Jurij Mojsev my vyprávěl, jak ho opustila žena i s dětmi, když uvěřil. Měl právě tento výběr Boha nebo rodinu. Velmi se snažil zůstat v kontaktu se svými syny, ale jeho žena je nakonec poštvala proti němu. Takových lidských příběhů bychom našli mnoho. Můžeme ještě dodat: Jaký prospěch by z nás měli naši blízcí, kdybychom byli ochotni prodat svou duši? Kdybychom sice zůstali s nimi, ale byly bychom bez Boha, zcela v posledu zaměření na sebe? Abrahamův příběh se možná opakuje v méně drastické ale stejně bolestné variantě stále. Na co bychom byli našim blízkým, kdybychom sice zůstávali s nimi, ale za cenu toho, že jsme zlí lidé?

Beránek, který je nakonec obětován, je bez pochyby obrazem Krista. Bůh po nás nakonec nechce úplné extrémy, i když by mohl chtít. Ale za náš život, který si nikdy nežádá absolutní rozhodování, platí Beránek jednorozený Syn Boží.

Příběh končí úplným opakem toho, co Bůh na začátku žádal: Rodina se rozrůstá a všimněme si, že je tu dokonce zpráva o narození nevěsty pro Izáka, Rebeky.

Odkaz na pracovní list
10 Obětování Izáka - st
Kam dále
NŠ Louny
Cílová skupina

Školní

Katechetické cykly

NŠ Louny

Biblický odkaz (kat)

Genesis 21–22